

— Като че не е все едно!

Спи. . . . . Съсвѣмъ спи. . . . . Струва са, на ще са събуди, и ще ни са засмѣе съ своята млада, изящна за-смивка, която вѣкакъ си още по хубава щѣше да са покаже на това младо и блѣдно лице. . . . Спи. . . . Само едно — муха ходи по лицето. . . . . На очитѣ отиде, излзи по кленачитѣ. . . . . Сирѣ са, почеса пожкитѣ си. . . . . Испихдихъ я — на носа кацна. . . . . Не, умрѣлъ! . . . . . Вълнитѣ на лучитѣ, които са лѣяхъ въ още незакрититѣ прозорци, придавахъ страненъ животъ на това неподвижно лице. . . . . Точно не мърдащецъ нито съ единѣ отъ мускулитѣ си, то нѣкакъ си непонятно и дълото изменява изражението. . . . . Дойде нѣкой си, въздуха са расклати, рас-трѣнерахъ са расхвърленитѣ по странитѣ косми на брадата.

— Знаете вий, какво тукъ единѣ купецъ каза. . . . . Обърнахъ са къмъ мене.

— Какво. . . . .

— Отначало, той нѣкакъ-си са понатиснѣ. . . . . Глѣда, глѣда. . . . . Вижъ, казва Михаилъ Димидриевичъ, пръвъ животъ съ смъртъта са не бояше, а тя дойде, умрѣ — а и мъртъвъ ѝ са смѣе! . . . . .

И дѣйствително смѣе са. . . . .

Вече слѣдъ това сѣнка на нѣщо си строго, серпозно лѣгнѣ на това и въ самата си неподвижностъ красиво лице. . . . . Образовахъ са нѣкакви си незамѣтни отъ по-на-прѣдъ линии около затворенитѣ на вѣки очи, у ясно испи-санный характеренъ носъ. . . . . Неволно са помислюване гледащецъ на този трупъ: колко съ него е законано — на-дѣжди и желанія. . . . . Какви слова, какви свѣтли замисли еж са раждали подъ това испъкижло чело. . . . . Въ беско-нечностъ обикаляхъ кръвавитѣ полета на сраженията, гдѣ-то трѣбваше високо да са издигне Русското знаме. . . . . Неволно са показваше че още неотлѣтелитѣ мисли, като пчели, са роятъ около главата му. И какви мисли, съ какъвъ блѣскъ бѣхъ пълни тѣ! . . . . . Ето тѣзи мечти за всемирното могѣщество на родината, за нейната сила и слава, за ща-стието на народитѣ, — дружини съ нея, родственни на нея, за гибельта на нейнитѣ неконни врагове, безпощадната и безвъзвратна гибель! . . . . . Стотини битви, углушителний-тѣ стихненъ ураганъ на залповетѣ, десетини хиляди жертви, распротрѣни на мократа отъ кръвъ земя. . . . . Радостното „ура“, тържеството на побѣдата, мирното преуспѣвание на бѣдѣщето. . . . . Блѣнуванията за славянската свобода и сво-